

## Sentencja

- 1) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy interpretować w ten sposób, że pasażer opóźnionego o co najmniej trzy godziny lotu może wytoczyć powództwo o odszkodowanie na podstawie art. 6 i 7 tego rozporządzenia przeciwko obsługującemu lot przewoźnikowi lotniczemu, nawet jeśli owi pasażer i przewoźnik lotniczy nie zawarli umowy, a odnośny lot stanowi element imprezy turystycznej, objętej zakresem stosowania dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek.
- 2) Artykuł 5 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że powództwo o odszkodowanie wytoczone przez pasażera na podstawie rozporządzenia nr 261/2004 przeciwko obsługującemu lot przewoźnikowi lotniczemu jest objęte pojęciem „spraw, w których przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy” w rozumieniu tego przepisu, nawet jeśli między tymi stronami nie została zawarta żadna umowa, a lot obsługiwany przez tego przewoźnika lotniczego był przewidziany przez zawartą z osobą trzecią umowę o imprezę turystyczną, obejmującą również nocleg.
- 3) Artykuły 15–17 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo o odszkodowanie wytoczone przez pasażera przeciwko obsługującemu przewoźnikowi lotniczemu, z którym pasażer ten nie zawarł umowy, nie jest objęte zakresem stosowania tych artykułów regulujących jurysdykcję szczególną w sprawach dotyczących umów z udziałem konsumentów.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

## Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 marca 2020 r. – Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE / Komisja Europejska

(Sprawa C-244/18 P) (<sup>1</sup>)

*[Odwołanie – Pomoc państwa – Zastrzyk kapitałowy i gwarancje państwa – Pojęcie pomocy państwa – Pojęcie „korzyści” – Zasada prywatnego podmiotu gospodarczego – Kryterium inwestora prywatnego – Obowiązek sumiennego i bezstronnego zbadania spoczywający na Komisji Europejskiej – Kontrola sądowa – Ciężar dowodu – Pojęcie „zagrożonego przedsiębiorstwa” – Wytoczne dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji – Komunikat w sprawie gwarancji – Tymczasowe ramy prawne z 2011 r. – Kwota pomocy podlegająca odzyskaniu – Obowiązek uzasadnienia spoczywający na Komisji i Sądzie Unii Europejskiej]*

(2020/C 215/06)

Język postępowania: grecki

## Strony

Wnoszący odwołanie: Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE (przedstawiciele: I. Drillerakis, E. Rantos, N. Korogiannakis, I. Soufleros, E. Triantafyllou i G. Psaroudakis, dikigoroí)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier i A. Bouchagiar, pełnomocnicy)

## Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 1 lutego 2018 r., Larko/Commission (T-423/14, EU:T:2018:57) zostaje uchylony w części, w której wyrokiem tym Sąd oddalił pierwszą część zarzutu pierwszego skargi w zakresie, w jakim część ta dotyczy gwarancji przyznanej w roku 2008 przez państwo greckie na rzecz Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE, dotyczącej pożyczki w wysokości 30 mln EUR udzielonej tej spółce przez ATE Bank.

- 2) Odwołanie zostaje oddalone w pozostałym zakresie.
- 3) Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Unii Europejskiej.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

**Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko SF**

(Sprawa C-314/18) (<sup>1</sup>)

*[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania – Artykuł 5 pkt 3 – Uzależnienie przekazania od gwarancji, że osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, zostanie ponownie przekazana do wykonującego nakaz państwa członkowskiego w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności orzeczonych wobec niej w wydającym nakaz państwie członkowskim – Moment ponownego przekazania – Decyzja ramowa 2008/909/WSiSW – Artykuł 3 ust. 3 – Zakres stosowania – Artykuł 8 – Dostosowanie kary orzeczonej w wydającym nakaz państwie członkowskim – Artykuł 25 – Wykonanie kary w ramach art. 5 pkt 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW]*

(2020/C 215/07)

Język postępowania: niderlandzki

**Sąd odsyłający**

Rechtbank Amsterdam

**Strony w postępowaniu głównym**

SF

**Sentencja**

- 1) Artykuł 5 pkt 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi w związku z art. 1 ust. 3 tej decyzji, a także w związku z art. 1 lit. a), art. 3 ust. 3 i 4 oraz art. 25 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej, zmienionych decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wykonujące nakaz państwo członkowskie uzależnia przekazanie, do celów przeprowadzenia postępowania karnego, osoby, która jest obywatelem tego państwa lub ma tam miejsce zamieszkania, od gwarancji, że osoba ta, po jej wysłuchaniu, zostanie ponownie przekazana do wykonującego nakaz państwa członkowskiego w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności orzeczonych w wydającym europejski nakaz aresztowania państwie członkowskim, państwo to jest zobowiązane ponownie przekazać tę osobę natychmiast po uprawomocnieniu się wyroku skazującego, chyba że konkretne powody związane z poszanowaniem prawa do obrony osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, lub zapewnieniem prawidłowego przebiegu postępowania sprawiają, że obecność tej osoby w wydającym nakaz państwie członkowskim jest niezbędna aż do czasu, gdy wszelkie inne postępowania w sprawie przestępstwa stanowiącego podstawę europejskiego nakazu aresztowania zostaną prawomocnie zakończone.